

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Jitky Stíbralové ve věci

žalobce: **Sokolovská uhelná, právní nástupce, a. s.**, IČO 26348349
sídlem Staré náměstí 69, 356 01 Sokolov
zastoupený JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem
sídlem Polská 61/4, 360 01 Karlovy Vary

proti

žalovaným: **1) ČEPS, a. s.**, IČO 25702556
sídlem Elektrárenská 774/2, 101 52
zastoupený JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem
sídlem Olivova 2096/4, 110 00 Praha 1

2) OTE, a.s., IČO 26463318
Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8

o 77 901 137,43 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 4. 2019,
č. j. 28 C 75/2017-306,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně se ve výroku I., III. a IV. **potvrzuje.**
- II. Ve výroku II. se mění tak, že se prvému žalovanému náhrada nákladů řízení před soudem I. stupně nepřiznává.
- III. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovanými nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením soud I. stupně prvním výrokiem zastavil řízení a věc postoupil Energetickému regulačnímu úřadu (dále jen „ERU“), žalobci uložil povinnost zaplatit prvému žalovanému náhradu nákladů řízení 183 339,20 Kč (výrok II.), ve vztahu mezi žalobcem a druhým žalovaným rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.), a žalobci vrátil soudní poplatek ze žaloby 2 379 012 Kč (výrok IV.).
2. Rozhodl tak podle § 7 odst. 1, § 104 odst. 2 věta druhá o. s. ř. z důvodu nedostatku pravomoci soudu projednat a rozhodnout návrh žalobce na vrácení příspěvku na podporu elektřiny

Za správnost vyhotovení: Barbora Nevolová

z obnovitelných zdrojů, který žalobce dle svého tvrzení zaplatil prvému žalovanému na základě neplatného článku VI bod 3 smlouvy o přenosu elektřiny, tedy bez právního důvodu. Soud I. stupně postoupil věc ERU s odkazem na §17 odst. 7 písm. d/ zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, a § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie. Procesní závěr opřel o výše uvedená ustanovení a o rozsudek zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 45/2017-14, ve kterém zvláštní senát v obdobné věci v rozhodnutí o kompetenčním sporu mezi ERU a Obvodním soudem pro Prahu 8 dovodil pravomoc ERU. Soud I. stupně převzal závěr zvláštního senátu, že je-li bez pochybností dána pravomoc ERU pro rozhodování sporu o zaplacení příspěvku jako splnění povinnosti uložené zákonem č. 165/2012 Sb., pak je logický zájem na tom, aby byla dána pravomoc ERU i pro rozhodování sporu o vrácení tohoto příspěvku, neboť jde o spor, který vychází ze shodného věcného základu a není důvod činit principiální rozdíl mezi situací, kdy jedna ze smluvních stran odmítá plnit příspěvek, od situace, kdy ho poskytne, ale žádá ho zpět. V obou případech je totiž mezi smluvními stranami spor o to, zda příspěvek má či nemá být zaplacen. Aplikaci rozsudku zvláštního senátu v daném případě odůvodnil soud I. stupně odkazem na § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. a na princip incidentní retrospektivy judikturních změn, tedy aplikaci nových právních názorů na všechna probíhající řízení, jakož i případy budoucí. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně dle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. s odůvodněním, že zastavení řízení z důvodu nedostatku pravomoci soudu zavinil žalobce, který žalobu u soudu podal. Uložil proto žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení prvému žalovanému ve výši 183 339,20 Kč představující náklady zastoupení advokátem za dva úkony právní služby (převzetí a příprava, vyjádření k věci). Ve vztahu mezi žalobcem a druhým žalovaným vyšel soudu I. stupně z toho, že druhému žalovanému zatím žádné náklady řízení nevznikly. Soud I. stupně rozhodl o vrácení soudního poplatku ze žaloby dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb.

3. Proti usnesení podal žalobce včasné odvolání a navrhl, aby odvolací soud změnil napadené usnesení tak, že se řízení nezastavuje. Namítl, že soud I. stupně nesprávně právně posoudil předmět řízení a v důsledku toho dospěl k nesprávnému procesnímu závěru o nedostatku pravomoci soudu a pravomoci ERU. Připomněl rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, č. j. 32 Cdo 4755/2017-173, vydané v této věci, ve kterém Nejvyšší soud dovodil pravomoc soudu, nikoli ERU, a označil ho za závazné. Odmítl své zavinění na zastavení řízení a opětovně připomněl, že pravomoc soudu v této věci dovodil i Nejvyšší soud. Z tohoto důvodu ani nesouhlasil s tím, aby mu byla uložena povinnost hradit prvé žalované náklady řízení.
4. Žalovaní se k odvolacím námitkám, týkajícím se otázky pravomoci ani k námitkám ve vztahu k povinnosti žalobce nahradit prvému žalovanému náklady řízení, nevyjádřili.
5. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení podle § 212, § 212a o. s. ř., aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné jen zčásti.
6. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s právním názorem soudu I. stupně, který soud I. stupně pečlivě a podrobně odůvodnil a který se opírá především o rozsudek zvláštního senátu ze dne 5. 1. 2019, č. j. Konf 45/2017-45. Odvolací soud na toto odůvodnění pro stručnost odkazuje. K odvolací námitce, že soud I. stupně nesprávně posoudil předmět řízení, odvolací soud uvádí, že za situace, kdy je předmětem řízení žaloba o vrácení peněžitého plnění, které žalobce zaplatil prvému žalovanému na základě článku VI odst. 3 smlouvy o přenosu elektřiny jako jednu ze složek

regulované ceny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů i za část vyrobené elektřiny spotřebované žalobcem v jejích areálech, tj. za tzv. lokální elektřinu, která nebyla dodávána do distribuční soustavy, je právní kvalifikace předmětu řízení uvedená soudem I. stupně v bodě 15 odůvodnění správná a správný je i z toho vyplývající závěr soudu I. stupně o aplikovatelnosti rozsudku zvláštního senátu na daný případ z důvodu typově shodné věci s věcí projednávanou zvláštním senátem.

7. K odvolací námitce žalobce, že o pravomoci soudu v této věci již závazně rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 23. 1. 2018, č. j. 32 Cdo 4755/2017-173, odvolací soud uvádí, že soud I. stupně správně uplatnil § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. spolu s principem přednostní aplikace právních názorů novější judikatury. Odvolací soud připomíná, že soud zkoumá splnění podmínek řízení kdykoliv v průběhu řízení (§ 103 o. s. ř.), což v daném případě znamená přezkum podmínek řízení z „podnětu“ nedávného rozhodnutí zvláštního senátu. Soud I. stupně příležitostně zmínil v odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5101/2017, které bylo vydáno ve věci, kde byla otázka pravomoci též opakovaně řešena. V rozhodnutí se uvádí jako obecně platný princip aplikace nových právních názorů na všechna nepravomocně skončená řízení, z čehož jsou připuštěny i výjimky, kdy se nové právní názory neprosadí z důvodu specifik konkrétních situací, jež zakládají intenzivnější zájem na ochraně legitimních očekávání účastníka řízení a jeho důvěry v dřívější výklad právní úpravy, přičemž význam může mít i hledisko procesní ekonomie. O takový specifický případ však v daném případě nejde. Předmětné řízení bylo zahájeno žalobou podanou dne 27. 2. 2017 a ve věci se zatím nejednalo a nedokazovalo. Opětovný přezkum pravomoci a postoupení věci správnímu orgánu není proto v daném případě v rozporu se zásadou procesní ekonomie a dořešení sporu správním úřadem v souladu s novým právním závěrem zvláštního senátu tak nepřivodí újmu ve sféře účastníků řízení.
8. Odvolací soud shrnuje výše uvedené tak, že soud I. stupně rozhodl výrokem I. správně. Rovněž správně rozhodl soud I. stupně i III. výrokem o nákladech 2. žalovaného za užití § 146 odst.2 věta první o. s. ř., když tomuto žalovanému žádné náklady nevznikly. Vzhledem ke správnosti závěru soudu I. stupně o nedostatku pravomoci soudu je pak správný i výrok IV. o vrácení soudního poplatku ze žaloby v celém rozsahu dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. Odvolací soud tedy usnesení soudu I. stupně ve výrocích I., III. a IV. potvrdil.
9. Odvolací soud přezkoumal i výrok II., kterým soud I. stupně přiznal prvému žalovanému náhradu nákladů řízení 183 339,20 Kč dle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř., představující náklady zastoupení advokátem (převzetí a příprava, vyjádření k věci). Úvaha soudu I. stupně, že v případě zastavení řízení pro nedostatek pravomoci soudu je dáno procesní zavinění na straně žalobce, je v zásadě správná. Odvolací soud však v daném případě shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro aplikaci § 150 o. s. ř. Zohlednil především fakt, že otázka pravomoci byla po dlouhou dobu nejednoznačná a zastavení soudního řízení a postoupení věci správnímu orgánu je „výsledkem“ až rozsudku zvláštního senátu. Dále zohlednil, že usnesení o zastavení řízení je sice konečným rozhodnutím ve smyslu § 151 odst. 1 o. s. ř., neboť se jím končí řízení před soudem, a musí tudíž obsahovat rozhodnutí o nákladech řízení, ovšem fakticky řízení o návrhu žalobce nekončí a bude pokračovat před správním orgánem. Usnesením o zastavení se v podstatě končí jen počáteční fáze řízení proběhnuvší před soudem; ERU bude v řízení pokračovat, návrh projedná a rozhodne o něm, při čemž se využijí i procesní úkony učiněné prvním žalovaným v řízení před soudem (tj. převzetí

zastoupení advokátem a vyjádření k návrhu žalobce). Proto se odvolacímu soudu nejeví jak nespravedlivé, pokud náhrada za tyto úkony nebude s konečnou platností přiznána již na konci „soudní fáze“ řízení, kdy věc sama ještě není vyřešena.

10. S ohledem na výše uvedené postupoval odvolací soud dle § 220 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s nálezem Ústavního soudu č. 48/2010 Sb. a výrok II. změnil tak, že se prvému žalovanému náhrada nákladů řízení před soudem I. stupně nepřiznává.
11. Odvolací soud rozhodl dle § 224 odst. 1, § 146 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. o nákladech odvolacího řízení. Žalovaní byli v odvolacím řízení úspěšní, žádné náklady odvolacího řízení jim však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné, ledaže by Nejvyšší soud ČR na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení u soudu I. stupně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolatel musí být zastoupen advokátem.

Praha 24. června 2019

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Barbora Nevolová